

ТРЕТА ГЛАВА

Наташа наклони баретата си настрани с надеждата, че няма да падне от главата ѝ, и се огледа в огледалото над мивката в задната част на магазина. Реши да си сложи малко червило. Краката я боляха след дългия и уморителен ден. Независимо от това тази вечер тя щеше да си достави удоволствие като награда за добре свършената работа.

Всеки семестър се записваше да слуша един курс лекции в колежа. Спираше се на най-забавните или необикновени според нея предмети. Така една година беше посещавала курс по ренесансова поезия, на следващата – по поддръжка на автомобили. А този семестър два пъти седмично щеше до посещава лекции по история на музиката. От днес щеше да навлезе в нов проблем. Всичко, което научаваше, тя старателно трупаше в съзнанието си и това ѝ доставяше не по-малко удоволствие, отколкото на други жени да колекционират диаманти и смарагди. Не държеше да научи непременно нещо полезно. Според Наташа едно скъпо колие беше също толкова безполезно, но колко бе приятно да го притежаваш.

Беше си приготвила тетрадка, химикалки и бе изпълнена с ентузиазъм. През последните две седмици бе изчала доста книги по история на музиката в градската библиотека. Гордостта не ѝ позволяваше да отиде на лекциите съвсем неподготвена. Освен това беше любопитна да разбере дали преподавателят щеше да вложи емоции в сухите исторически факти.

Изглежда, той бе успял да предизвика големи вълнения сред женското население на университетското градче. Ани от сутринта я дразнеше, че се е записала в курса на неотразимия доктор Спенсър Б. Кимбъл, за когото всички говореха.

Името ѝ се стори много достолепно, въпреки че Ани говореше за него като за кинозвезда. Нейната информация беше почерпена от племенницата ѝ – дъщеря на братовчедка ѝ, която изучаваше музика като втора специалност. Според момичето професорът изглеждал като „бог на слънцето“ – предаде думите ѝ Ани и Наташа се засмя. Всъщност тя познаваше творбите на Кимбъл или поне онези, които беше написал, преди неочаквано и внезапно да престане да композира. Даже беше танцувала под звуците на неговата Прелюдия в до минор.

Преди милион години – напомни си, когато излезе на улицата. Сега тя щеше да се запознае с гениалния композитор и с неговите виждания за музиката. А може би дори да преоткрие с негова помощ някои класически произведения, които обичаше.

Сигурно е някой темпераментен артистичен тип – предложи Наташа и подложи лицето си на освежаващия вечерен ветрец. Или някой блед ексцентрик с обеща на ухото. Това не я интересуваше. Искаше само да учи. Лекциите, които посещаваше, бяха не само източник на огромно удоволствие, но и въпрос на чест. Още ѝ беше неприятно да си спомня колко беше невежа на осемнайсет години. И че тогава това изобщо не я тревожеше, признаваше сега Наташа, защото се интересуваше само от балет. Доброволно се бе отказала от толкова много светове, за да се отдаде изцяло на един. И когато ѝ го отнеха, тя се бе почувствала като загубено в гората дете.

Но тя беше намерила своя път по същия начин, както семейството ѝ навремето си бе пробило път от дивите гори на Украйна до джунглата на Манхатън. Сега Наташа бе довольна от себе си – беше се превърнала в независима, амбициозна американка. И можеше да влезе в красивата старинна сграда на университета с гордо вдигната глава като всеки друг първокурсник.

В коридорите се чуваше шум от забързани стъпки. Усещаше се онова ненадрапчиво достойнство, което Наташа свързваше с църквите и университетите. В известен смисъл и тук ставаше въпрос за религия – за вяра в знанието.

В залата вече се бяха събрали няколко студенти. Направи ѝ впечатление, че аудиторията беше доста смесена – имаше не само младежи, но и хора на средна възраст. Всички изглеждаха развълнувани. Погледна часовника си: осем без две минути. Очакваше Кимбъл вече да е тук, трескаво да подрежда листовце хартия и да ги оглежда над очилата си, отметнал назад рошавата си, дълга до раменете коса.

Разсеяно се усмихна на младеж с очила с дебели рамки, който я гледаше учудено, като че ли току-що се бе пробудил от продължителен сън. Наташа се настани на една банка, а той някак непохватно седна до нея.

– Здравей.

Момчето се стресна, сякаш го беше ударила с мокър парцал, а не го бе поздравила учтиво. Намести нервно очилата на носа си и започна да заеква.

– Здравейте. Казвам се... Тери Мейнърд – завърши след кратка пауза, сякаш най-после си беше спомнил името си.

– Наташа. – Тя отново му се усмихна. Хлапето нямаше още двацет и пет години и изглеждаше безобидно като пале.

– Досега, хм, не съм ви виждал в университета.

– Нищо чудно. – От висотата на своите двацет и седем години Наташа се чувстваше много по-възрастна, за да му бъде колежка, но остана сериозна. – Всъщност посещавам само този курс. За удоволствие.

– За удоволствие ли? – Тери, изглежда, се отнасяше много сериозно към музиката. – Знаете ли кой е доктор Кимбъл? – Произнесе името със страхопочитание и почти шепнешком.

– Да, чувала съм за него. А вие сигурно сте музикант?

– Да. Надявам се – разбира се, един ден – да свиря в Ню-Йоркския симфоничен оркестър. – Нервните му пръсти отново посегнаха към очилата. – Свиря на цигулка.

Наташа отново се усмихна и той преглътна мъчително.

– Сигурно сте много добър.

– А вие на какво свирите?

– На музикални кутии. – Засмя се и се облегна на стола. – Извинявайте. Всъщност не свиря на никакъв инструмент. Но обичам да слушам музика и реших, че ще ми е приятно да посещавам този курс. – Погледна часовника на стената. – Естествено, ако се състои. Изглежда, нашият многоуважаван професор обича да закъснява.

В същия момент многоуважаваният професор се изкачваше тичешком по стълбите, като се проклинаше мислено, че бе приел да води вечерния курс. Първо помогна на Фреди да си напише домашното и двамата криво-ляво се справиха с въпроса: „Колко животни виждате на картинката?“. След това успя да я убеди, че брюкселското зеле е много по-вкусно от юфката, но пък се наложи да се преоблече, защото след прегръдката на любящата му дъщеря ръкавът на ризата му се оказа изцапан с някакво лепкаво вещество с неизвестен произход. Накрая мечтаеше само за приятна книга и чаша бренди.

Но вместо да се отпусне в креслото и да си почине, трябваше отново да се изправи пред жадни за знания студенти, които много искаха да разберат как е бил облечен Бетовен, докато е писал Девета симфония.

Влезе в залата в отвратително настроение.

– Добър вечер. Аз съм доктор Кимбъл. – Разговорите веднага замряха. – Първо, искам да се извиня за закъснението. Второ, предлагам всички да седнат по местата си и да започваме.

Докато говореше, очите му се местеха из стаята. Изведнъж забеляза смаяния поглед на Наташа.

– Не може да бъде. – Без да се усети, беше го произнесла на глас. „Сигурно е някаква шега – помисли си, – при това гадна.“ Този – или по-точно „онзи“ мъж, в небрежно елегантно сако, се оказа Спенсър Кимбъл, чиито пиеси толкова обичаше и беше танкувала по неговата музика. Композиторът, който на двай-

сетгодишна възраст беше изнасял концерти в „Карнеги Хол“ и бе провъзгласен за гений. Нима мъжът, който се опита да я ухажда в магазина за играчки, беше великото светило доктор Кимбъл?

Беше смехотворно, отвратително или...

Прекрасна е, мислеше Спенс, докато я гледаше. Направо невероятно. Само да не се засмее на глас. Значи руската принцеса беше негова студентка. Това вече беше много по-приятно от една спокойна вечер в креслото с чаша бренди в ръка.

– Сигурен съм – продължи след продължителна пауза, – че за всички нас следващите няколко месеца ще се окажат изключително приятни.

Наташа съжали, че не се записа на курс по астрономия. Можеше да научи толкова интересни неща за звездите и планетите. И за астероидите. Колко щеше да е приятно да се занимава със... например със земното притегляне и инерцията. Или с каквото и да било. Определено беше по-полезно да се запознае със спътниците на Юпитер, отколкото с бургундските композитори от края на XV век.

Ще се преместя – реши тя. – *Още утре сутринта*. Даже веднага би напуснала залата, ако не се опасяваше, че доктор Кимбъл ще започне да ѝ се подиграва.

Стисна здраво химикалката, праметна крак върху крак и се закле изобщо да не слуша какво говори.

За съжаление имаше много приятен глас.

Наташа нетърпеливо погледна часовника. Оставаше най-малко час. Нищо, щеше да изчака. Все едно че е пред зъболекарски кабинет. Или на друго място. За да не слуша гласа на Спенс, започна да люлее крак и да драска в тетрадката си.

Така и не разбра кога драсканиците преминаха в бележки, а тя започна да се замисля върху думите му. Той накара композиторите от петнайсети век да оживеят, а тяхната музика да зазвучи в съзнанието ѝ. Рондо, виралези, балади. Наташа почти чуваше с ушите си тритактовите пиеси от зората на Ренесанса и беше потресена от извисената възхвала на бога в месите.

Колко интересно се оказва вечното съперничество между църквата и държавата, каква забележителна роля е изпълнявала музиката в политическия живот. Представяше си просторни бални зали, препълнени с елегантни и надменни велможи, които с еднакво удоволствие поглъщаха звуците на музиката и вкусната храна.

– Следващия път ще говорим за франко-фламандската школа и развитието на такта. – Спенс се усмихна и допълни: – И ще се постарая да не закъснявам.

Нима беше свършил? Наташа вдигна поглед към часовника и с изненада установи, че минаваше девет.

– Страхотен е, нали?

Обърна се към Тери. Очите му блестяха щастливо зад дебелите стъкла на очилата.

– Да. – Колкото и да ѝ бе неприятно да признае, това беше самата истина.

– Само да го чуеш в часовете по теория. – В същия момент Тери забеляза, че няколко души се струпаха около неговия кумир. Можеше само да им завижда. Той още не бе събрал достатъчно смелост, за да се приближи до него. – Нали ще се видим във вторник?

– Какво? О, да. Лека нощ, Тери.

– Бих могъл, въ... да те закарам. Ако искаш. – Изобщо не му мина през ум, че бензинът му беше на свършване, помпата – развалена.

Наташа благодари с разсеяна усмивка, която предизвика в гърдите му сърцебиене в ритъма на ча-ча.

– Много си любезен, но живея наблизо. – Надяваше се, че ще успее да се измъкне от стаята, докато Спенс разговаря със студентите. Но не позна.

Той просто протегна ръка към рамото ѝ и я спря.

– Наташа, искам да поговорим.

– Не мога. Бързам.

– Няма да те забавя много. – Кимна за довиждане на последните студенти, облегна се назад и се ухили. – Трябваше

да прочета по-внимателно списъка на студентите от вечерния курс, но, от друга страна, колко е приятно да знаеш, че още се случват чудеса.

– Зависи от гледната точка, доктор Кимбъл.

– Спенс. – Той продължаваше да се усмихва. – Лекцията свърши.

– Виждам. – Кимна царствено и той отново си помисли, че изглежда като истинска руска принцеса. – Моля да ме извините, но трябва да си вървя.

– Наташа. – Цялото ѝ същество излъчваше нетърпение, когато спря и се обърна към него. – Не ми приличаш на човек, който не вярва в съдбата.

– В съдбата?

– От всички аудитории във всички университети на света ти влезе точно в моята.

Не бива да се усмихва. За нищо на света. Но устните ѝ леко трепнаха въпреки гласа на разума.

– А аз го отдадох на лошия си късмет.

– Защо избра да учиш точно история на музиката?

Тя закрепи чантата на рамото си.

– Хвърлих чоп: музика или астрономия. Падна се музика.

– Странна история. Прилича на вълшебна приказка. Искаш ли да пийнем по чаша кафе? И да си поговорим. – В очите ѝ отново се появи онази изпепеляваща ярост, която ги превърна от наситено кадифе в адски огънове. – Защо се ядосваш толкова? – Въпросът бе отправен по-скоро към него самия, отколкото към нея. – Да не би в този град поканата на чаша кафе да се смята за неприлично предложение?

– Сам би трябвало да се досетите, доктор Кимбъл. – Обърна се да излезе, но той я изпревари и толкова силно блъсна вратата, че Наташа смаяно отстъпи назад. Забеляза, че е ядосан не по-малко от нея. Много важно. За миг си бе помислила, че не е толкова лош. Непочтен, но добродушен. А сега в него нямаше и капчица доброта. Красивото му лице беше като издялано от камък.

– Какво искаш да кажеш?

– Първо ми отворете вратата.

– С удоволствие. Но след като отговориш на въпроса – Спенс наистина бе разярен. От години не беше изпитвал този мощен, раздвижващ кръвта гняв. Прекрасно усещане. – Това, че аз те харесвам, съвсем не означава, че трябва да ми отговориш със същото.

Тя вдигна гордо брадичка, вбесена, че толкова много харесва тези сиви като буреносно небе очи.

– Вярно е. Не съм длъжна.

– Много добре. – С удоволствие би я удушил за тези думи. – И все пак не разбирам защо всеки път, когато ме видиш, се държиш така, като че ли искаш да ме удариш.

– Защото мъжете като вас заслужават да бъдат удряни.

– Мъжете като мен – повтори замислено, опитвайки се да проумее смисъла на тези думи. – Какво означава това?

Стоеше надвесен над нея. Също както в магазина, когато неволно я бе докоснал, Наташа усети силното му привличане. Това беше достатъчно, за да я извади от равновесие.

– Да не си въобразявате, че само защото имате красиво лице и приятна усмивка, можете да правите каквото си искате? – изсъска тя и преди да е успял да реагира, го удари с тетрадката по гърдите. – Смятате, че само да щракнете с пръсти – показва с театрален жест какво има предвид, – и всички жени падат на земята в захлас. Да, но не и аз.

Спенс забеляза, че когато е ядосана, руският акцент ставаше много силен. Но беше озадачен от обвиненията ѝ.

– Не помня да съм щракал с пръсти.

Наташа изрече кратка, но изразителна украинска ругатня и сграбчи дръжката на вратата.

– Значи искате да пием кафе? Добре, съгласна съм. Но първо искам да се обадим на жена ви и да я поканим да дойде с нас.

– На кого да се обадим? – Хвана я за ръката и тъй като Наташа бе успяла да отвори вратата, отново я затвори с трясък. – Нямам никаква жена.

– Нима? – Гласът ѝ беше пропит с презрение; в очите ѝ про- блесна гняв. – Жената, с която дойде в магазина, сигурно ти е сестра, нали?

При други обстоятелства сигурно щеше да му се стори смешно. Но сега не разбираше в какво точно го обвиняват.

– Нина ли? Всъщност, да. Тя ми е сестра.

Наташа отвори вратата и изсумтя с отвращение.

– Колко удобно.

Изпълнена със справедливо негодувание, профуча по коридора и излезе от входната врата. Токчетата ѝ ядно потропваха надолу по стълбите. За малко да се препъне на последното стъпало, тъй като някой я спря и я завъртя към себе си.

– Много си нахакана.

– Аз? – Задъха се от възмущение. – Аз ли съм нахакана?

– Винаги всичко знаеш, нали? – Спенс се възползва от предимството на ръста си и я изгледа от горе на долу. По лицето му премина сянка, а по гласа си личеше колко е възмутен. Вече изобщо не изглеждаше странен или непохватен, тъй като напълно се владееше. – Или по-точно си въобразяваш, че знаеш всичко за мен.

– От пръв поглед се вижда какво представляваш. – Силните му пръсти здраво стискаха ръката ѝ. Стана ѝ неприятно, когато усети, че не изпитва само гняв, но и най-примитивно сексуално привличане. За да го преодолее, рязко отметна назад косата си и изсъска: – Типичен женкар.

– Интересно дали има начин да падна още по-ниско в очите ти?

– Съмнявам се.

– При това положение не виждам защо трябва да се държа възпитано.

Тетрадката изхвърча от ръката ѝ, когато я привлече към себе си. Задъха се от изненада, когато устата му покри нейната. След това я завладя, Наташа искаше да се противопостави. Непрекъснато си повтаряше, че трябва да се отскубне от прегръдката му.

Но от шока – дано това бе единствената причина – ръцете ѝ бяха омекнали и се отпуснаха безсилно край тялото.

Не биваше да го прави. Постъпката му беше непростима. И в същото време – о, господи! – толкова бе хубаво. Инстинктивно Спенс беше отключил страстта, която отдавна дремеше в тялото ѝ. Кръвта се възпламени във вените ѝ. Съзнанието ѝ се замъгли. Като през сън чу как някой се смее на улицата, после клаксона на кола и отново настъпи тишина.

Тихо промърмори някакво възражение и се засрами от себе си. Той обаче не ѝ обърна внимание и Наташа изцяло се отдаде на целувката.

Да я целуваш беше като да вървиш през минно поле. Всеки момент Спенс очакваше да избухне бомба и да го разкъса на парчета. Трябваше да спре още в началото, но усещането за опасност му подейства още по-възбуждащо.

А тя наистина беше опасна. Зарови пръсти в косата ѝ и веднага усети как земята се разтърси под краката му. Усети обещание и заплаха за титанична, всепоглъщаща страст. Усети я по устните ѝ, въпреки че тя се опита да я скрие. А също така в напрягнатата стойка на тялото ѝ. Тази жена беше способна да го превърне в свой роб.

Непознато, неизпитвано досега желание го удари като тежък юмрук. В съзнанието му затанцуваха образи от огън и дим. Нещо се бореше да излезе на свобода, като птица, която се блъска в решетките на своята клетка. Усещаше напрежението. След това Наташа се отскубна от ръцете му и го изгледа с огромните си изразителни очи.

Не можеше да си поеме дъх. За миг се бе уплашила, че ще умре на място от това ненужно и срамно желание, обхванало цялото ѝ същество. Изгледа го предизвикателно и си пое дъх.

– Няма човек, когото мразя повече от теб.

Той разтърси глава, за да проясни мисълта си. Заради нея се чувстваше замаян, оглупял и напълно безпомощен. Изчака, докато си възвърне способността да говори.

– Много ме ласкаеш, Наташа. – Слезе едно стъпало надолу и очите им се изравниха. На миглите ѝ трепна сълза, но очите ѝ проблясваха презрително. – Хайде да си изясним някои неща Мразиш ме, защото те целунах или защото ти хареса?

Тя направи рязко движение с ръка. Спенс лесно можеше да избегне плесницата, но прецени, че си я беше заслужил. И когато отново настъпи тишина, имаше чувството, че резултатът се бе изравнил.

– Никога повече не се приближавай до мен – каза тя, като дишаше тежко. – Предупреждавам те: ако го направиш – няма да се съобразявам с никого и с нищо. Ако не беше дъщеричката ти... – Замълча и се наведе да си събере нещата. Беше наранил гордостта и самоуважението ѝ. – Изобщо не заслужаваш това прекрасно дете.

Спенс отново я сграбчи за ръката, но този път изразът на лицето му я изплаши.

– Права си. Не заслужавам Фреди и вероятно никога няма да я заслужа, но тя е единственото, което имам. Майка ѝ – моята съпруга – почина преди три години.

След това я пусна и си тръгна. За миг премина под светлината на уличната лампа и се скри в тъмнината. Притиснала чантата към гърдите си, Наташа безсилно се отпусна на най-долното стъпало.

Ами сега?

Нямаше избор. Колкото и да бе неприятно, трябваше да го направи. Наташа изтри ръце в панталона си със защитен цвят и тръгна нагоре по прясно боядисаните стълби.

Хубава къща, каза си, докато се колебаеше дали да продължи. Толкова често минаваше от тук, че бе престанала да я забелязва. Една от солидните тухлени постройки, типични за градчето – отдалечена от улицата и скрита зад клонести дървета жив плет.

Още не бяха увехнали летните цветя, а есенните вече бяха напъпили. Ярки грамофончета се виеха редом с ароматни хризантеми; жизнерадостни далии стояха редом с подобни на звез-